

SXEDIO.27

1569: Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΗΣ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΣΕΛΗΜ Ο Β ΟΡΕΓΕΤΑΙ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ. ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΣΕΛΗΜ ΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

Στα **1540** οι Τούρκοι υπέγραψαν συνθήκη με τους Ενετούς ή Βενετούς ή Βενετσιάνους με την οποία κατοχυρωνόταν η βενετική κυριαρχία στην Κύπρο.

Όταν όμως οι Ενετοί ζήτησαν ανανέωση της συνθήκης το **1569** από την Οθωμανική Αυτοκρατορία, τα πράγματα είχαν πλέον αλλάξει και οι Τούρκοι είχαν αρχίσει να βλέπουν την Κύπρο με διαφορετικό μάτι και κυρίως επεκτατικό.

Αυτό έγινε όταν Σουλτάνος στην Κωνσταντινούπολη ήταν ο Σελήμ Β, ένας πολύ φιλόδοξος άνδρας με επεκτατικές βλέψεις που πρώτο στόχο του είχε τη διεύρυνση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, που εκείνη την περίοδο κυριαρχούσε σε όλη σχεδόν την περιοχή της Μεσογείου και είχε σαν σφήνα στην κυριαρχία του την Κύπρο που ελεγχόταν από τους Ενετούς.

Ο Αρχιμανδρίτης Κυπριανός στην Ιστορία του (Ιστορία Χρονολογική της Νήσου Κύπρου από την αρχαιότητα μέχρι το **1788**) για την Κύπρο γράφει ότι στους Τούρκους ήταν γνωστή η κακοδιοίκηση των Ενετών, ενώ δύο Κύπριοι είχαν μεταβεί στην Τουρκία και είχαν εκφράσει επιθυμία και άλλων συμπατριωτών τους να διοικούνται από το Σουλτάνο παρά από τους Ενετούς.

Ο Σελήμ Β διαδέχθηκε τον πατέρα του Σουλεϊμάν τον Μεγάλο που πέθανε το **1566**.

Ο Σουλεϊμάν, όπως και ο Σελήμ είχε ενδιαφερθεί στο παρελθόν για την Κύπρο, που βρισκόταν σε μικρή απόσταση από τις τουρκικές ακτές.

Αλλά ο Σουλεϊμάν, τηρώντας τη συμφωνία του με τους Ενετούς απέφευγε να στραφεί εναντίον της Κύπρου.

Οι λόγοι γι' αυτό το ενδιαφέρον των Τούρκων για την Κύπρο, ξεκινούσε από την επιθυμία τους να προστατευθεί ο θαλάσσιος δρόμος των μουσουλμάνων πιστών προς τη Μέκκα, η εξασφάλιση χρημάτων για την εξόφληση των δαπανών για την ανέγερση μεγάλου Τεμένους στην Ανδριανούπολη, αλλά και το καλό κρασί που παραγόταν στην Κύπρο.

Ο Κυπριανός στην Ιστορία του αναφέρει ότι οι Τούρκοι και οι χατζήδες της Μέκκας είχαν παραπονεθεί επανειλημμένα για επιδρομές που δέχονταν, ενώ περνούσαν στα ανοικτά της Κύπρου.

Εξ άλλου ο γερμανός συγγραφέας Χάμμερ αναφέρει ότι στο Σελήμ, ενώ ήταν ακόμα διοικητής του Κιουταέχ (Κιουταχίου) της Φρυγίας, κατά την περίοδο που στην εξουσία βρισκόταν ο πατέρας του Σουλεϊμάν, άρεσαν πολύ τα κυπριακά κρασιά που του προμήθευε ο Ιουδαίος Ιωάννης Νασύ ή Ιωάννης Μικουέζ.

Ο Νασύ φέρεται να είπε στο Σελήμ, στον οποίο δάνειζε επίσης χρήματα και μαργαριτάρια, ότι θα μπορούσε να τα είχε και τα δυο αν καταλάμβανε την Κύπρο και τον έκανε βασιλιά της, πράγμα που ο Σελήμ υποσχέθηκε.

Ετσι όταν το **1566** ο Σελήμ ανήλθε στην εξουσία προέβη σε διάφορες ενέργειες που τον έφεραν όλο και πιο κοντά στην Κύπρο.

Πρώτα ο Σελήμ έδωσε το δούκα της Νάξου και διόρισε στη θέση του το Νασύ, πράγμα που ανάγκασε το βενετό πρεσβευτή Μαρκαντόνιο Βάϊλο (Βάρβαρο) να αρχίσει τις προειδοποιήσεις προς τους ανωτέρους του στη Βενετία ότι ο Σελήμ προχωρούσε προς κατάληψη της Κύπρου.

Ωστόσο οι προειδοποιήσεις του έπεφταν στο κενό.

Οι προειδοποιήσεις του Βάϊλου Βάρβαρου δεν ήταν αδικαιολόγητες.

Ο Σελήμ είχε ήδη πάρει τις αποφάσεις του και ζητούσε δικαιολογία ή αφορμή για να αναλάβει δράση εναντίον της Κύπρου, παρά την ύπαρξη συμφωνιών που είχε υπογράψει ο πατέρας του με τους Ενετούς.

Από την άλλη η Κύπρος βρισκόταν κάτω από τον κλοιό των Τούρκων, οι οποίοι είχαν ήδη καταλάβει την Αίγυπτο. Κι έτσι τα πράγματα χειροτέρευαν συνεχώς για την Κύπρο.

Σ' αυτή την περίοδο ο Σελήμ άρχισε την ανέγερση μεγάλου τεμένους στην Ανδριανούπολη και ζήτησε τη γνώμη του Μουφτή για τις δαπάνες. Και ο Μουφτής Εβουρουούδ αποφάνθηκε με Φειβά (συγχωροχάρτι) ότι τις δαπάνες έπρεπε να καταβάλουν οι άπιστοι ή οι ητημένοι και αυτό δικαιολογούσε ανατροπή υφισταμένων συμφωνιών.

Παράλληλα τόνισε ότι η συνομολόγηση ειρήνης με τους βαρβάρους επιτρεπόταν μόνο αν υπήρχε κέρδος για όλους τους Μουσουλμάνους.

Τον Φειβά παραθέτει ο Φίλιος Ζαννέτος στην Ιστορία του Πρώτος Τόμος σελ 974:

"Ερώτησις: Εάν εν χώρα ούση πρότερον του Ισλάμ, είτε όμως αποχωρισθείσης, οι άπιστοι, τα τεμένη μεταβάλλωσιν εις εκκλησίας, κατατρύχωσι τους πιστούς και πληρώσι τον κόσμον αισχροουργημάτων, εάν ο ηγεμών του Ισλάμ, κινούμενος υπό καθαρού ζήλου υπέρ της αληθούς πίστεως την χώραν ταύτην επιθυμή αποσπάσαι από των χειρών των απίστων, και πάλιν ενώσαι αυτήν μετά της ισλαμικής, εάν η πλήρης ειρήνη προς τας λοιπάς κτήσεις των απίστων τούτων, εάν εν τοις παραδοθείσιν προς αυτούς εγγράφοις, περί ειρήνης, περιλαμβάνηται και η χώρα αύτη, υπάρχει κατά νόμον κώλυμα όπως μη λυθή η συνθήκη;

"Απόκρισις: Ουδέν κώλυμα εντεύθεν γεννάται. Ο ηγεμών του Ισλάμ, τότε μόνον δύναται νομίμως διομολογήσαι ειρήνην προς τους απίστους, ότε εκ ταύτης πηγάζει ωφέλεια και κέρδος σύμπασι τοις Μουσουλμάνοις.

"Εάν το κοινόν τούτο συμφέρον μη υπάρχη, η ειρήνη ουκ έστι νόμιμος.

"Ευθύς ως παρίσταται ωφέλεια τις είτε διαρκεστέρα, είτε προσκαιροτέρα, συμφέρον εν δέοντι λύειν την ειρήνην.

"Ούτω ο Προφήτης (ευλογία ειη επ' αυτόν) τω έκτω

έτει της εγίρας μέχρι του δεκάτου διωμολόγησεν ειρήνην προς τους απίστους, ο δε Αλής (ου το πρόσωπον είη δεδοξασμένον) έγγραψε με την συνθήκην της ειρήνης, εύρεν όμως ωφελιμώτατον λύσαι αυτήν τω εξής έτει, τω ογδόω δ' έτει της εγίρας επιτεθήναι τοις απίστοις και καταλαβείν την Μέκκαν.

"Η Ση Μεγαλειότης ο Καλίφης του Θεού επί της γης, ηυδόκησεν ίνα μιμηθή την ευγενή Σου αν (το δεσμείν και λύειν) του Προφήτου".

Με το Φετβά στα χέρια του ο Σελήμ προχώρησε στις αποφάσεις του κι' άρχισε να διερευνά τις πιθανότητες κατάληψης της Κυπρου, παρά το γεγονός ότι ο μεγάλος Βεζύρης του και γαμβρός του Μεεμέτ διαφωνούσε γιατί τον ικανοποιούσαν τα όσα είσπραττε από τους Βενετσιάνους και μάλιστα άκοπα.

Ο Κυπριανός σημειώνει στην Ιστορία του ότι οι σουλτάνοι της Κωνσταντινούπολης υπέταξαν την Αίγυπτο το **1517**, και έδωξαν τους Μαμμαλούκους σουλτάνους στόχευσαν να ενώσουν την Αίγυπτο με την Κύπρο.

Προσθέτει αναφερόμενος στις δραματικές εξελίξεις που ακολούθησαν:

"Η υπερηφάνεια των έκρινε να ενώσουν εις την Αίγυπτον το της Κύπρου βασίλειον. Εθεμελίωσαν τα δίκαια των επάνω εις το δόσιμον, όπου είχαν διά την κυρίευσιν της νήσου, την οποία εστοχάζοντο ως ένα απόκτημα και ένα διαχώρισμα από την παλαιάν μοναρχίαν των σουλτανων του Μισηρίου.

"Η επιθυμία δε διά να κρατούσι μακράν από τους αιγιαλούς των τας γαλέρας της Μάλτας και των κουρσάρων χριστιανών του Ποτέντε, έδιδεν εις αυτούς νέας αφορμάς και και δίκαια διά να την υποτάξουσιν.

"Οι ναύκληροι Τούρκοι και οι χατζήδες της Μέκκας πολλάκις επαραπονήθησαν διά τας επιδρομάς και ληστείας, εις τας οποίας εξέπευτον, διαπερώντες έξωθεν της νήσου. Ελεγον φωνάζοντες, πως δεν ήσαν ασφαλείς, έως οπού η νήσος ευρίσκεται εις τας χείρας των βενετζιάνων.

"Ανάμεσα εις τους Κυπρίους τους ιδίους ήτον ένα μέρος αρκετόν λαού πολλά δυσαρεστημένον, οπού επεθύμει εναλλαγήν της εξουσίας.

" Αυτό ήτον ένα πλήθος, το οποίον παλαιόθεν είχαν υποτάξη οι ευγενείς της Κύπρου, υποχρεωμένον εις σκλαβίαν, και μάλιστα να πληρώνη και να κυβερνά την διορισμένην καβαλλαρίαν δια την φύλαξιν των αιγιαλών.

"Οι βενετσιάνοι γενόμενοι κύριοι της νήσου, άφησαν αχαλίνωτον την τυραννίαν των αρχόντων, διά φόβον της αποστασίας.

"Ο Βεζυρης Μεεμέτ επί του Μπάϊλου Βραγαδίνου εφανέρωσεν αυτώ, πως από την Κύπρον ήλθον δύο χωριάται με γράμματα, και με γνώμην πολλών χωριανών παροίκων, διηγούμενοι τας τυραννίας, οπού υπόφεραν και ότι επεθύμουν να εξουσιάζωνται από τον σουλτάνον του.

"Αυτοί οι δυστυχείς εδόθησαν εις χείρας του Μπάϊλου και πλέον δεν εφάνησαν.

"Οι μεγιστάνοι του Σουλεϊμάν διήγησαν αυτόν πολλάκις διά την απόκτησιν της Νήσου, αλλ' αυτός εις άλλας επιχειρήσεις προσηλωμένος και μη θέλων να παρέβη την δοθείσαν πίστιν εις τους Βενετζιάνους, αντιστάθη πάντοτε εις αυτών την παρακίνησιν.

"Σελήμ ο Β, υιός και διάδοχος, ζώντος του πατρός, εξουσιάζων εν Μαγνησία, έλαβεν αφορμήν να ερευνήση και να μάθη την έκτασιν, το κλίμα, την καρποφορίαν και την δύναμιν της Νήσου και από τότε έδειξε μεγάλην επιθυμίαν διά να την αποκτήση.

"Ευθύς οπού ανέβη εις τον θρόνον, εβουλήθη να οικοδομήση εις Ανδριανούπολιν μίαν περιφανή μοσκέαν ή τζαμίον.

"Αλλ' έμαθε παρά του μουφτή, ότι κατά νόμους του Μωάμεθ, δεν ήταν συγχωρημένον εις σουλτάνους να εξοδεύουν εις τας τοιαύτας ιεράς οικοδομάς, παρά τα λάφυρα των νικημένων λαών.

"Διεγηγερμένος απ' αυτήν τη δυσειδαίμονα ιδέαν, έκαμεν εκλογήν, που να φέρη τον πόλεμον ή εις

την Ουγκαρίαν ή εις την Περσίαν. Αλλά των τελευταίων χρόνων αι πράξεις εδίδαξαν αυτόν, πως το κέρδος δεν ανταπεκρίνεται καθόλου εις τα έξοδα και εις τους σκοπούς του.

"Οθεν έκρινε, πως η απόκτησις της Κύπρου ήθελε του προξενήση ίσην δόξαν, και περισσότερον όφελος.

"Αύτη η επιχείρησις δεν υπέκειτο εις καμμίαν από τας δυσκολίας, οπού απέδειξε ματαιίαν εις την Μάλταν την τύχην του σουλιμάνου.

"Ητον πεπεισμένος, πως τα στρατεύματα του εύρισκον εις Κύπρον ζωοτροφίαν με αφθονίαν.

"Η νήσος μη ούσα χωρισμένη από τους τόπους του, παρά από ένα μικρόν πέραμα θαλάσσης, ήτον εύκολον και τα στρατεύματα του, και κάθε βοήθεια να περάση ευθύς εις αυτήν, και ο μέγας απομακρισμός αυτής από το κέντρον της των Ενετών δεσποτείας, ήθελεν αναγκαίως αδυνατήση, και να αργήση τας βοηθείας δια την αυτής διαυθέντευσιν.

"Ευθύς ο Σελήμ έκρυψε τον σκοπόν του έως εις την στιγμήν, ην έμελλε να τον βάλη εις πράξιν. Εκαμε ανακωχήν πολέμου διά οκτώ χρόνους με τον ιμπεράτωρα. Ανανέωσε τα κεφάλαια της συνθήκης με τους Βενετζιάνους και υπεκρίθη όλα τα φαινόμενα ενός ειρηνοποιού πρίγκιπος.

"Μεεμέτ, ο μέγας βεζύρης και γαμβρός του, εστοχάζετο τους βενετζιάνους φίλους ωφελήμους, των οποίων η πραγματεία επλούτιζε τα τελώνεια του βασιλέως του. Αυτό δεν είχε πνεύμα πολεμικόν. Οθεν οι πραγματευταί Βενετζιάνοι, υπό την σκέπην της φιλίας του, επροχώρουν με θερμότητα, εις τρόπον ότι εις την νέα βασιλείαν εβάλλοντο εις κάθε είδος πραγματείας εις τας σκάλας του λεβάντε και έπεμπον τα δεινάρια των με ασφάλειαν".

Ο Σελήμ είχε βάλει στο μάτι την Κύπρο. Και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ήθελε να την καταλάβει, ιδιαίτερα μετά το Φετβά του Μουφτή που ευνοούσε τα σχέδια του.

Ετσι συγκάλεσε τους συμβούλους του για να διαβουλευθεί μαζί τους για τα επόμενα του βήματα. Κι εκείνο που ήθελε να ακούσει ήταν συμβουλές για την ανάληψη δράσης και μόνο.

Ο Βεζύρης του Μεεμέτ τον συμβούλευσε αντί προς την Κύπρο να εκστρατεύσει προς Ισπανία για να προστατεύσει τους μαύρους της Ισπανίας που καταδυναστεύονταν.

Αντίθετη όμως γνώμη είχαν οι στρατιωτικοί- ο Πιαλή Πασάς, αξιωματικός του στόλου και ο Λαλά Μουσταφά, αξιωματικός του στρατού ξηράς.

Και οι δυο τάχθηκαν υπέρ της έναρξης εκστρατείας εναντίον της Κύπρου πράγμα που περίμενε να ακούσει ο Σελήμ.

Η απόφαση δεν καθυστέρησε καθόλου να ληφθεί.

Τα σχέδια μάλιστα για εκστρατεία εναντίον της Κύπρου ενισχύθηκαν και από ένα γεγονός που οι ιστορικοί αποδίδουν

στο φιλόδοξο σύμμαχο του Νασύ, τον οποίο είχε διορίσει

Δούκα της Νάξου, αλλά που είχε την υπόσχεση του Σελήμ ότι θα τον διορίζε βασιλιά της Κυπρου.

Αυτή την περίοδο κάηκε ο βενετικός Ναύσταθμος και υπάρχουν, κατά τους ιστορικούς, υπόνοιες ότι αυτό ήταν έργο του Νασύ, για να οδηγήσει τα πράγματα σε σημείο χωρίς επιστροφή, ώστε ο Σελήμ να στραφεί προς την Κύπρο, για να μπορέσει ο ίδιος να ικανοποιήσει τις φιλοδοξίες του, διοριζόμενος βασιλιάς του νησιού.

Η πυρκαγιά αυτή εξασθένησε περισσότερο τις ναυτικές δυνάμεις των βενετσιάνων και ευνοούσε σε μεγάλο βαθμό τα σχέδια του Σελήμ.

Η πυρκαγιά σύμφωνα με τον Κύπριο ερευνητή Αντρο Παυλίδη (Αρχιμανδρίτη Κυπριανού Ιστορία χρονολογική της νήσου Κύπρου, έκδοση Φιλόκυπρος Λευκωσία **1997** σελ.417) είχε ως αποτέλεσμα την "απώλεια τεραστίων ποσοτήτων πυρομαχικών και άλλου πολεμικού υλικού, πράγμα που δημιούργησε σοβαρότατο πρόβλημα στη Βενετία. Η μεγάλη εκείνη

καταστροφή απεδόθη σε δολιοφθορά. Πάντως ο σουλτάνος και οι επιτελείς του θεώρησαν ότι λόγω ακριβώς της καταστροφής εκείνης, η Βενετία βρέθηκε σε μειονεκτική θέση, από στρατιωτική άποψη, άρα σαν περισσότερο ευνοϊκές οι συνθήκες για την εκστρατεία κατά της Κύπρου".

Προσθέτει ο Κυπριανός:

"Αλλ ο σουλτάνος εμελέτα την επιχείρησιν του στοχασμού του και ηθέλησε να λάβη διά τούτο την γνώμην του Συμβουλίου του. Εταξε λοιπόν ένα κυνήγιον εις τα περίχωρα της Κωνσταντινουπόλεως, εκεί συνεκρότησεν ένα διβάνιν εφ' ίππου λεγόμενον.

"Εκοινολόγησε τον στοχασμόν του εις τους πασάδες του.

"Ο βεζύρης Μεεμέτ, ου εζήτησε την γνώμην απεκρίθη: "Οτι αν η υψηλότης του ήθελε να κάμη πόλεμον, η αγάπη της δόξης, η σωτηρία του Βσιλείου και ο ζήλος της θρησκείας, έπρεπε να τον αναγκάσουν να βοηθήση τους Μαύρους της Ισπανίας, οπού εκαταδυναστεύοντο.

"Οτι εσύμφερεν εις την μεγαλοπρέπειαν του Οθωμανικού κράτους, να μην αφήση να κατατρέχωνται, διατί ήσαν πιστοί την θρησκείαν του Προφήτου, και ότι ήθελεν είνε μία πράξις λίαν ένδοξος και αξιέπαινος, αντίς δια να κτυπήση λαούς φίλους, από τους οποίους δεν εφοβείτο, και ότι ήτον εύλογον να τους έχη συμμάχους, να διωρίση όλας του τας δυνάμεις εναντίον του Φιλίππου Β της Ισπανίας, εχθρού ασπόνδου των Μουσουλμάνων.

"Πιαλής και Μουσταφάς, δύο από τους πρωτίστους του Σεραγίου, ερισταί και εχθροί του Μεεμέτ, επολέμησαν ανδρειωμένα την γνώμην του.

"Ο πρώτος έμπνεεν να μετακερδίση το αξίωμα του καπετάν πασά, ούπερ ο μέγας βεζύρης αυτόν υστέρησεν.

Ο δεύτερος επεθύμει να αποκτήση την εξουσίαν των της ξηράς στρατευμάτων.

"Επροσπάθησαν υποστηριζοντες την γνώμην του

αυθέντου των και κολακεύοντες την κλίσιν του διά να αποκτήσουν την εύνοιαν του εις ζημίαν του πρώτου υπηρέτου.

"Διΐσχυρίζοντο λέγοντες ότι τα δίκαια της βασιλείας και η αιτία της θρησκείας εσύντρεχαν να κάμη την προτίμησιν διά την Κύπρον. Οτι αι δυνάμεις της αριστοκρατίας ήσαν αδύναται καθ' εαυτάς.

"Οτι αι βοήθεια, οπού επρόσμεναν από τους πριγκίπους χριστιανούς, ήσαν σχεδον αβέβαιαι.

"Οτι η θέσις της νήσου έδιδεν αρκετάς ελπίδας και το κυριώτερον διά την ασφάλειαν των τούρκικων πλοίων.

"Δια τούτο ήτον ανάγκη η απόκτησις της.

"Οτι ήτον μία καταισχύνη εις το Οθωμανικόν κράτος να την αφήση εις μακρόν καιρόν διά καταφύγιον των κουρσάρων, των οποίων η ενόχλησις απεκατέστησε το ταξίδιον της Μέκκας ανενέργητον εις ένα πλήθος ευσεβών Μουσουλμάνων.

"Οτι έπρεπε να εννοήται ο πόλεμος της Κύπρου ένας ιερός και άγιος πόλεμος.

"Και τελευταίον, ότι ο Σελήμ έπρεπε να τον έχη εις την καρδίαν του, διατί εδύνετο να κερδίση τα αναγκαία εις τελείωσιν της μοσκέας, όπου άρχισε να υψώση εις την Ανδριανούπολιν".

Ο Σελήμ συμφώνησε απόλυτα με όσα άκουσε από τους αξιωματούχους του. Και αμέσως αποφασίστηκε η έναρξη της επιχείρησης εναντίον της Κύπρου.

Τίποτε δεν έμενε πλέον παρά ο κατάλληλος χρόνος. Κι αυτός δεν καθυστέρησε καθόλου. Αυτό ήταν η πυρκαγιά στο ναύσταθμο της Βενετίας, που συνέβη κάτω από ύποπτες συνθήκες. Προσθέτει ο Κυπριανός:

" Αυτή η ομιλία καθολικά σύμφωνος εις την επιθυμίαν του σουλτάνου, του άρεσεν υπερβολικά, και η επιχείρησις της Κύπρου απεφασίσθη. Δεν επραγματεύετο άλλο πλέον, παρά η εκλογή του καιρού.

"Ηκούσθη εις Κωνσταντινούπολιν η πυρκαγιά του αρσεναλίου της Βενετίας και ότι ήτον μεγάλη ακρίβεια και πείνα εις αυτήν. Οθεν ενομίσθη

πρόσφορος η περίστασις. Ο Σελίμ έδωσε τας προσταγάς να ενωθούν τάγματα στρατιωτών και να γέννη μεγάλη αρμάτωσις".

Και πραγματικά άρχισε η κατασκευή σκαφών για να μεταφέρουν τους τούρκους στρατιώτες στην Κύπρο ενώ δύο τουλάχιστον βενετσιάνικα πλοία κρατήθηκαν στην Κωνσταντινούπολη.

Ο πρόξενος της Βενετίας στην Κωνσταντινούπολη (οθωμανική Πόρτα όπως αποκαλείτο ο Σουλτάνος, άρχισε να προειδοποιεί τις αρχές στη Βενετία για τις προετοιμασίες του Σελήμ.

Ωστόσο όμως η Γερουσία των Βενετσιάνων εκώφευσε στις προειδοποιήσεις αυτές και έκρινε ότι η Βενετία δεν φοβείτο τον Σουλτάνο και έτσι δεν χρειαζόταν να ληφθούν μέτρα. Και όταν αποφάσισαν να αντιδράσουν ήταν πλέον αργά.

Όμως ο πρόξενος της Βενετίας στην Πόλη ζήτησε ακρόαση από τον Βεζύρη Μεεμέτ σε μια προσπάθεια να αποτρέψει τη σύγκρουση και να ακολουθηθεί η οδός του συμβιβασμού απευθυνόμενος προς την Βενετία, και να ακολουθήσει τον πόλεμο μόνο, αν δεν ικανοποιείτο το αίτημά του.

Συνεχίζει ο Κυπριανός:

"Εις την αρχήν του χρόνου **1570** νέα γράμματα του μπάιλου εβεβαίωσαν την Γερουσίαν τον σκοπόν του σουλτάνου Σελήμ, δια την απόκτησιν της Κύπρου, ο οποίος εστηρίχθη εις το ύστερον διβάνι.

"Εδόθη διότι προσταγή το μπεϊλέρμπεη της Ανατολής να ενώση τα στρατεύματά του και να τα φέρη εις Καραμανίαν. Πλοία εκατασκευάζοντο εις διαφόρους λιμένας, πλήθος διά το μεταφέρσιμον των στρατευμάτων. Αυτή η είδησις εξύπνησε τους Βενετζιάνους από τον λίθαργον τους. Εγραψαν εις όλους τους Κυβερνήτας όλων των νήσων, οπού ώριζαν εις το Αεχιπέλαγος, να στέκωνται άγρυπνοι.

"Επροστάχθη εκείνος της Κρήτης να ετοιμάση ένα καλόν αριθμόν μαρινάρων διά είκοσι γαλέρας, οπού ήσαν εκεί εις τους λιμένας.

"Αρμάτωσαν και εις Βενετίαν ενενήκοντα μίαν γαλέραν, ένα γαλεώνι και άλλα μικρά πλοία.

"Εσύναξαν σολδάτους, εκλέχθη αρχιθαλάσσιος Γερόλαμος Ζάντες, ανήρ έμπειρος και ευτυχής εις τας εκστρατείας του.

"Ο Κώμης Ρουχιάς, ευγενής Κύπριος δουλεύων εις την βενέτικην Λομπαρδίαν ως τενέντε γενεράλες, εστάλη εις Κύπρον με χιλίους πεζούς και άλλος Γερόλαμος Μαρτινέγκος, ως με δύο χιλιάδας άλλους διά την Αμμόχουστον. Οστις εις το ταξίδιον απόθανε και οι σολδάτοι του άλλοι επορεύθησαν εις Κύπρον και άλλοι εστράφησαν.

"Μεγάλαι όμως ετοιμασίαι εις το αρσενάλη της Κωνσταντινουπόλεως. Ο ίδιος Σελήμ καθ' ημέραν επαράστεκε. Δύω πλοία πραγματευτών Βενετιζιάνων, διά διαφόρους αφορμάς εκρατήθησαν εις Κωνσταντινούπολιν.

"Τα γράμματα του μπάϊλου πλέον εις τον δρόμον εκρατούντο και ο μπάϊλος στενεχωρημένος εζήτησε του βεζύρη να τον δεχθή εις μίαν ακρόασιν, ήτις του εσυγχωρήθη. "Επαρουσιάσθη εις τον Βεζύρην, του εφανέρωσε πόσον ήτον εναντίον εις την δόξαν ενός τοιούτου σουλτάνου, γενναίου και ισχυρού, να κτυπήση έξαφνα ένα γένος, του οποίου ώμοσαν ειρήνην, και το οποίον ενεπιστεύετο εις τους λόγους του και ότι η υψηλότης του, αν εγνώριζε πως έχει δίκαια ζητήματα εις τους Βενετιζιάνους, έπρεπε πρώτον να δώση να καταλάβουν τα δίκαια του και να ζητήση να τον ευχαριστήσουν και ότι δεν έπρεπε να μεταχειρισθή την βίαν, παρά αφού ήθελε δοκιμάση την στράταν του συμβιβασμού".